

DUCH
VIANOC

MICHAELA VYSLOUŽILOVÁ

DUCH
VIANOC

MICHAELA VYSLOUŽILOVÁ

DUCH
VIANOC

MICHAELA VYSLOUŽILOVÁ

CONTENTS

Duch Vianoc

1. Santa Claus
2. Vianočný škriatok
3. Duch Vianoc

Epilóg

Ukážka z knihy Kľatba večnosti

1. Démoni

SANTA CLAUS

Santa Claus je mŕtvy.

Nie, nešlo o metaforu, ktorá by mala vyjadriť moju momentálnu vianočnú náladu. Myslela som to doslova. Priamo pred mojimi očami ležal na studenej, vlhkej zemi Santa Clausa – červený kostým, veľké brucho a biela brada, ktorá nasiakla jeho hustou tmavou krvou, takže už vlastne ani nebola biela. Z hlavy mu, možno pri páde na zem, spadla čiapka s huňatou bambuľkou. Aspoň jeho rednúce svetlosivé vlasy vyzerali byť pravé.

S povzdychom som zvesila plecيا.

Mŕtvy Santa Claus nebol tým, čo ste túžili stretnúť tri dni pred Vianocami cestou z práce. Teda, normálny človek iste netúžil stretnúť mŕtveho kohokoľvek kdekoľvek v akomkoľvek čase. Lenže v mojom živote to takto nefungovalo. Ja som vo svojich šesťnástich rokoch stretávala priveľa mŕtvol. Dúfala som však, že ma aspoň počas sviatkov obídu. Nelovila som, nevyhľadávala problémy... Chcela som iba sedieť doma, napchávať sa a byť deprimovaná svojím úbohým životom. No nie, *ja* som musela naraziť na mŕtveho chlapa v červenom obleku.

Špičkou striebornej dýky som odhrnula na stranu falošnú bradu. Niet divu, že bolo všade toľko krvi – niekto mu vyrezal dieru do brucha a vzal si so sebou jeho žalúdok ako vianočný darček.

Fuj. Akoby nestačilo, že boli Vianoce samy osebe mizerné, teraz som ešte mala pátrať po démonoch či iných bytostiach, ktoré sa krmili žalúdkami, aby sa podobného osudu nedočkal i niekto ďalší? Neznášala som pátranie. Kiežby som mala niekoho, kto by všetky tieto nudné veci robil za mňa.

Schovala som dýku za opasok. Rozhodne som nepotrebovala, aby ma ktosi uvidel stáť nad mŕtvolou s nožom v ruke. Radšej som medzi nami vytvorila dostatočný odstup. Keby niekto vošiel do uličky, stačilo spustiť hysterický krik.

Mŕtvola! Pomoc! Omdlievam! Dievčatá to tak predsa robili, nie?

Vylovila som z vrecka telefón. Bolo osem hodín večer. Už tridsať minút som mohla sedieť doma, keby som sa nerozhodla prevetrať si hlavu. Z hlavnej ulice sa ozývali veselé hlasy ľudí podgurážených vianočných punčom, ako aj otrepané koledy, ktoré hrali asi vo všetkých okolitých podnikoch. Cengajúce rolničky či vianočné svetielka zdobiace jednu budovu za druhou dodávali večernému mestu správnu vianočnú atmosféru.

Vytáčalo ma to do nepríčetnosti. A k tomu ten hnusný pach medovníkov a škorice! Čo to malo znamenať? Odkiaľ, dofrasa, prichádzal?!

Nemohla som riskovať, že by si ma polícia spojila s anonymným oznamom o mŕtvom Santovi. Skôr či neskôr ho tu voľakto nájde a ohlásí im to. Určite to bude niekto, koho nebudú okamžite podozrievať z vraždy. Kto nežil s tajnou identitou. Kto nebol opustenou sirotou, ktorá by za žiadnych okolností nemala žiť sama bez dozoru dospelých. I bez toho boli tohtoročné sviatky deprimujúce, nepotrebovala som si pridávať ďalšie starosti.

Pomstím tvoju smrť, Santa, prisľúbila som v duchu mŕtvemu mužovi.

Pretiahla som si cez hlavu kapucňu a šla domov.

SANTA CLAUS JE MŔTVY!

Namiesto pokojných vianočných sviatkov neľútostná vražda.

23. december | Napísali ROBERT ALLDAY a ERIN BAKEROVÁ

Včera ráno zasiahla našu pokojnú zátoku tragédia, keď sa na Miramontesovej ulici, priamo medzi obchodom *Slobodná strava* a populárnou kaviarňou *Mňam!*, našlo len dva dni pred Vianocami telo. Obeťou útoku sa stal šesťdesiatpäťročný Joseph Bowman, všetkými obľúbený Santa Claus z obchodného centra. Polícia zatiaľ tají príčinu smrti, ale my vieme, že šlo o obzvlášť monštruóznou vraždu, pri ktorej obeti ukradli žalúdok a možno aj ďalšie orgány!

Pán Bowman sa tento rok zhostil roly Santa Clausa už desiaty raz. Vždy bol veľmi presvedčivý, deti ho zbožňovali a rodičia si ho pochvalovali. Zistenie, že sám bol bezdetným starým mládencom iste každého prekvapí, no ešte väčší šok nám spôsobili jeho susedia. Okrem vychvaľovania jeho hereckého talentu neplytvali na starého pána dobrým slovom. „Hral Santu pre peniaze,“ povedala našej redakcii nemenovaná susedka. „Chodieval na ulicu v kostýme Santu, lenže v skutočnosti to bol drzý mrzutý Grinch.“

Stal sa pán Bowman obeťou pomsty? Alebo sa vari ulicami Moon Bay pohybuje zvrátený vrah? Mali by sme sa obávať o svoje životy?

S odfrknutím som vrátila najnovšie číslo miestnych novín do stojana a posunula vozík o kúsok bližšie k pokladni. Takéto články sa nedali nazvať žurnalistikou. Bol to bulvár, ktorého obeťou sa namiesto celebrit stávali obyvatelia mesta.

Potlačila som zívnutie. Dúfala som, že keď si privstanem, vyhnem sa týmto nekonečným radom. Lenže rovnaký nápad dostali zjavne i všetci ostatní. Teraz som nielenže stála v rade, ale ešte som trpela nedostatkom spánku.

Väčšinu noci som aktívne pátrala po vrahovi pána Santu. No moje „ľudské“ zdroje nič netušili a ani pod hrozbou násilia si na nič nespomenuli. Orgány boli obľúbenou lahôdkou mnohých tvorov. Fakt, že tento šiel po žalúdku, hral určite kľúčovú rolu. Vlastnila som však len pár kníh o ozajstnej démonológii a Google mal občas problém pochopiť, čo som myslela frázami ako: *Na čo by bol niekomu dobrý ľudský žalúdok?* Čoskoro po mne iste pôjde FBI.

O pätnásť minút som úspešne zaplatila za nákup a s plným vakom trielila k dverám. V rádiu práve začínali hrať *Last Christmas*. V týchto dňoch bola tá mizerná pesnička na vrchole môjho zoznamu dôvodov, prečo som nenávidela Vianoce. *Moje* posledné Vianoce pozostávali z opustenia a smrti.

Zo straty života, ktorý som dovtedy poznala.

Upaľovala som k východu ako kôň s klapkami na očiach. Nezaujímalo ma okolie – ani staršia pani, ktorú som udrela laktom, ani osoba, ktorá vchádzala do dverí. Stihla som urobiť krok na stranu, aby som sa s ňou nezrazila čelom, ale nestačilo to. Mobil mi vyletel z dlane, keď som vrazila do cudzieho ramena. Nemotorne som sa zahnila pažou v márnej snahe chytiť prístroj, než narazí na podlahu a s najväčšou pravdepodobnosťou to neprežije.

Telefón na zem nedopadol. Namiesto toho sa predomnou objavila ruka a podávala mi ho. Z rozsvieteného displeja na mňa zízalo okaté mačiatko.

To rozhodne nenarúšalo môj imidž drsniačky.

Nasledovala som cudzincovu pažu, kým som nad sebou nenašla jeho tvár.

Och. *Casey*.

Hoci by som mu mobil najradšej vytrhla a ušla, rozhodla som sa zachovať normálne. Za iných okolností mi neprekážalo robiť zlý dojem na ľudí zo školy, ale v tomto prípade som ochotne spravila výnimku.

A nie, ani náhodou to nesúviselo s jeho podmanivými zelenými očami.

Chytila som spodok telefónu, no sotva sa moje prsty priblížili k jeho, zasiahol ma elektrický prúd. Trhla som rukou, div mi mobil znovu vyletel.

Casey zľahka nakrčil čelo. Hneď som pred ním sklopila zrak.

„Vďaka,“ zamrmlala som nepríjemne chrapľavo a vybehla z dverí.

Fakt, že som sa ani neospravedlnila za to, ako som doňho neohrabane vrazila, mi došiel, až keď som sa nachádzala o blok ďalej.

VIANOČNÝ ŠKRIATOK

CHRISTIE

„Čo keby si ten rad vystál sám a ja ťa počkám v aute?“

„Nie.“

Christie sa zaškľabila na brata a pre lepší efekt si založila ruky na hrudi.

„Stále je to nie.“

Nahrbila sa a zafunela. Neznášala predvianočné nákupy, lebo to každý rok dopadlo rovnako. Mama im celý týždeň sľubuje, že má doma všetko, čo bude potrebovať na vianočnú večeru, aby nakoniec deň pred Štedrým dňom prišla s nekonečným zoznamom drobností, po ktoré jej musia zájsť do obchodu. Z tých *drobností* sa zakaždým vyklúje plný košík. Lúbila svoju mamu z celého srdca, ale tento jej zlovyk Christie dráždil nervy.

V rade pred nimi stáli tri paničky s plnými košíkmi a ako keby to nestačilo, tá pri pokladni sa vykecávala s predavačkou o zákuskoch. Christie zavzdychala. Stavila by sa, že ony piekli obyčajné sladké koláčiky, z ktorých deťom polezie cukor z uší. Na ňu doma čakala iba zdravá verzia jablčného koláča. Jej mama rada experimentovala, preto Christie vo vrecku schovávala čokoládovú tyčinku. Len ju nesmie zabudnúť zaplatiť.

V zúfalej túžbe po rozptýlení sa obrátila k stojanu s časopismi.

„Niektó zabil Santu!“ Vytiahla von miestne noviny. „Fuj, voľakto Santovi vyrezal žalúdok,“ informovala Caseyho, hoci ju celý čas ignoroval hľadením do mobilu. Prečo by mu mala dopriať tú láskavosť a zmlknúť? Veď to on ju sem dovliekol. Mohol ísť na nákupy sám ako správny mamičkin maznáčik. Lenže on zjavne rád videl svoju sestričku trpieť.

Christie si vytiahla telefón, odfočila článok a poslala ho kamarátke. Teda, kamarátka bolo silné slovo – skôr známa, s ktorou si už nejdu *vždy* po krku.

07:33, CHRISTIE

POZRI, ČO SOM NAŠLA! :O To je určite prípad pre nás!

CARMEN

Keby si si raz za čas skontrolovala e-mail, vedela by si, že už na tom s Melindou dávno pracujeme.

Spravila na mobil grimasu. „Ako inak, slečna Všetkoviem zasa všetko vie,“ zamrmlala si a pridala noviny do košíka. Možno im nebudú na nič, ale už príliš veľa rás dostala kázanie o dôležitosti hromadenia informácií, aby to riskovala.

Keď sa Christie dozvedela o nadprirodzenom svete, najprv ju to vyplašilo. No ani na sekundu neváhala s prijatím Melindinej ponuky – a nie iba preto, že sa považovala za svorkový typ človeka, ktorý by neprežil osamote. Páčila sa jej predstava pomáhania bezmocným. Teraz patrila do Kruhu draka. Nielenže to jej ušiam znelo vznešene a dôležito, ale jedného dňa vďaka tomu získa magickú moc. Potom jej žiadne žalúdky kradnúce monštrá nebudú robiť problém.

CHRISTIE

V dnešnej dobe už nikto nepoužíva e-mail, stará mama.

Carmen sa neunúvala s odpoveďou.

Pani s predavačkou ukončili rozhovor o koláčoch a rad sa posunul. Christie si otvorila e-mailovú schránku – aj tak sa nudila, nemohlo to byť

horšie.

Od: Carmen Dowlingová <carmen.l.dowling@gmail.com>

Komu: Alexandra Moorová <alexandra.moore@gmail.com>

Kópia: Christie <christie.is.the.best@yahoo.com>

Predmet: Vianočný škriatok

Príloha: [suhrn.pdf](#), [postrehy-od-melindy.txt](#), [clanok1.pdf](#),
[clanok2.pdf](#), [dolezite.txt](#), [instrukcie-alexandra.txt](#)

Dúfam, že ste sa dobre vyspali, pretože nás čaká ťažká úloha.

Predpokladám, že ste už počuli o pánovi Bowmanovi a jeho ukradnutom žalúdku. S Melindou sme pátrali väčšinu noci a podarilo sa nám zistiť, že nejde o ojedinelý prípad, iba sa to doteraz darilo polícii držať v tajnosti. Dokopy vieme o štyroch obetiach a to je o štyri viac, než som ochotná akceptovať.

V prílohe nájdete všetky kľúčové informácie. Dôkladne si ich, prosím, prečítajte, nech vám to počas porady nemusím vysvetľovať.

Obzvlášť ty, Christie.

Stretneme sa o 15:00 u Melindy.

Carmen

Christie mala z jej e-mailu rozporuplné pocity. Prečo bola *ona* priložená do kópie a nie Alexandra? Prečo to malo *tol'ko* príloh? Prečo práve *ju* tak okato menovala? Christie možno nedávala vždy pozor a občas došla pozoruhodnými asociáciami k zvláštnym myšlienkam, ale v konečnom dôsledku svoju prácu neflákala. Aspoň nie prácu, ktorá sa týkala pátrania a lovenia démonov. Domáce úlohy spadali do inej kategórie. Menej životne dôležitej.

Niet divu, že to medzi ňou a Cam stále škripalo, keď mala nutkavú potrebu zhadzovať ju. Počas prvých mesiacov ich spolupráce jej to

tolerovala. Christie sa nikdy netajila svojou averziou ku Carmen, kým chodila s jej bratom. Lenže to bolo vtedy. Mala dôvody, prečo ju chcela vidieť ďaleko od Caseyho. A boli to opodstatnené dôvody. No po tom fiasku – lebo inak sa ich vzťah a následný rozchod nedali nazvať – sa Christie snažila. Bola k nej milá, ochotná asistovať, poslušná, niekedy si aj zahryzla do jazyka, aby si nechala pre seba uštipačné poznámky na jej adresu a to by nespravila pre hocikoho. Carmen však nevedela oceniť maličkosti. Buď ju ľudia počúvali, alebo boli jej nepriateľmi.

Kým skúmala obsah prvého článku, konečne sa dostali na rad. Na chvíľu odložila mobil, aby predstierala pomoc, a vrátila sa k nemu, sotva nasadli do auta. Vtedy jej telefón zazvonil v ruke.

„Prosím,“ ozvala sa Christie, hoci videla číslo volajúceho.

Carmen jej tú slušnosť neoplatila a rovno vyštekla: „Zmena plánu. Musíte prísť hneď. Táto situácia si vyžaduje plné nasadenie.“

„To asi nepôjde. Môžem byť u teba,“ skontrolovala čas na hodinkách, „tak o hodinu, maximálne o dve.“

„Ja s tebou nevyjednávam, Christine. Máme tu krízovú situáciu. Prvýkrát sa pokúsime o zastavenie vraždiaceho démona bez toho, aby nám Melinda kryla chrbát. Musíme si to dokonale naplánovať, načasovať a možno aj natréňovať. V opačnom prípade skončíme ako ďalší chod.“

Zagúľala očami, i keď to netrpezlivá osoba na druhom konci linky nevidela, a obrátila pohľad na brata. „Odvezieš ma ku Carmen?“

„Nie,“ odvrkol opäť stručne, ale tentoraz to slovo poháňala reálna emócia. Casey nechápal, prečo sa Christie začala priateľiť s jeho bývalou – obzvlášť, keď bola hlučným odporcom ich vzťahu. Tvrdila mu, že sa do nej zamilovala a iba naňho žiarlila, no nezdalo sa, že by jej to zhltol.

„Prosím, prosím,“ zakňučala a k tomu našpúlila spodnú peru.

Casey po nej strelil zamračeným pohľadom. „Nie.“

Carmen na opačnej strane očividne začula jeho reakciu, pretože zafunela.

„Ale veď nebuď taký! Chceš, aby si Cam myslela, že ju stále bezmedzne miluješ, preto nie si schopný správať sa k nej civilizovane?“

„Vravíš to, ako keby bol tvoj brat schopný niekoho milovať,“ ozvalo sa v telefóne. Christie si ho pritlačila k telu, pretože keby Casey začul štipľavé slová jeho ex, nepohlo by s ním ani stádo býkov.

„Fajn,“ zavrčal napokon a odbočil na najbližšej križovatke doprava.

CARMEN

Odolala nutkaniu hodiť telefón o stenu. Nekontrolované výbuchy zlosti boli pod jej úroveň, obzvlášť, keď mal byť ich dôvodom jej prekliaty ex. Našťastie, čím viac času ubehlo od ich rozchodu, tým zriedkavejšie ju rozzúrila.

Na druhej strane... V posledných mesiacoch stačili aj maličkosti, aby sa Carmen vytočila do nepričetnosti. Potom lietali vzduchom iskry a ona musela volať Melinde, aby uhasila jej maléry. Často doslova.

Zatvorila oči, uvoľnila plecia a sústredila sa na dychové cvičenie, ktoré ju naučila jej najlepšia kamarátka. Nádych. Rátanie do troch. Výdych. Rátanie do troch. Toto viackrát zopakovala, kým jej teplota neklesla na normálnu hladinu a vír moci v jej vnútri sa znovu neupokojil.

08:12, MELINDA

Bude to v poriadku, Cammie.

Vedela, že Mel iba odpovedala na jej predchádzajúce obavy z toho, že sa ony samy – Carmen, nešikovná Alexandra a nepozorná Christie – budú musieť postaviť zoči-voči démonovi bez toho, aby im voľakto skúsenejší kryl chrbát. Videla v tom však omnoho viac. Videla ich prepojenie, ich blízkosť. Melinda zakaždým poznala, kedy ju Carmen potrebovala.

CARMEN

Možno by bolo múdrejšie počkať, kým sa vrátiš. :(

MELINDA

To bude až o týždeň! Dovtedy sa ten démon vyparí. Je to VIANOČNÝ škriatok. Na zvyšok roka sa opäť zazimuje.

A aj keby na mňa veľkoryso počkal, videla si rovnaké hlásenia ako ja. Doposiaľ sa iba zahrieval. Naozaj udrie až počas štedrovečernej noci a v poslednom meste zabil desať ľudí!

CARMEN

Obávam sa, že bez teba budeme na zozname obetí aj my.

MELINDA

Nepodceňuj ich toľko. Alexandra a Christie to zvládnu.

CARMEN

A čo ja?

MELINDA

Carmen, ktorú poznám, sa nikdy nepodceňuje. ;)

V tom sa nemýlila. Cam nepochybovala o vlastných schopnostiach. Možno nad nimi nemala plnú kontrolu, lenže ohňu sa obvykle vyhýbalo ťažko. Verila i Melindiným elixírom a kúzlam – boli mocné a nikdy ich nesklamali. Dokázala by možno veriť aj Christie, jej rýchlosti a postrehom a schopnosti zachrániť si zadok. To Alexandra jej robila starosti. Viackrát už Mel navrhla, aby ju z toho vynechali. Niežeby ju nemala rada ako osobu – páľilo jej to a nebola otravná –, no asi práve preto si občas vyčítala, že ju zatiahli do tohto nebezpečného sveta.

Kruh draka nemôžeme zlomiť, opakovala Melinda dookola. *Kruh draka nás spája, Kruh draka nás uznal za hodné. Je nám súdené bojovať spolu proti zlu.*

Carmen nerada pochybovala o svojej najlepšej kamarátke, ale keď došla reč na Kruh draka, Melinda zakaždým znervóznela. Možno iba mala strach z toho, čo urobí s ostatnými. Na Carmen sa náramne predviedol a následky

ju niekedy nútili uvažovať, či to stálo za to. Ibaže Kruh draka sa nedal zlomiť.

MELINDA

Prebrali sme to do detailov, Cammie. Nebude to hračka, no ja viem, že to zvládnete. V opačnom prípade by som vás do toho netlačila. Mysli na to, koľko nevinných zachránite. Stojí to za to.

CARMEN

Ja viem...

MELINDA

Držte sa plánu.

A ak nič iné nezaberie – spál' všetko na uhol'.

;)

To pre Carmen rozhodne nebol problém.

Odložila telefón a radšej sa sústredila na materiály. Odhaliť, o akého tvora šlo, bola hračka – stačilo prehľadať databázu, ktorú s Mel budovali. Plnili ju elektronickými textami aj digitálnymi kópiami kníh, ktoré sa im dostali do rúk alebo ktoré im poslali známi z fór. Melindin kontakt sa nabúral do policajných systémov a než sa nazdali, vedeli ako o troch predchádzajúcich obetiach, ktoré sa polícia z dobrých dôvodov snažila utajiť pred verejnosťou, tak aj o správach z iných miest v Amerike, kde démon úradoval v predchádzajúcich rokoch.

Toto bola časť boja so zlom, ktorá ju naplňala. Pátranie po stopách a ich spájanie do zmysluplného obrazu. Odhaľovanie slabých stránok nepriateľov, hľadanie ich úkrytov a vymýšľanie spôsobov, ako ich nadobro zastaviť. Mohlo sa to zdať ako tá menej podstatná, menej náročná časť boja, ale dobrá príprava bola základom všetkého. Keď sa ľudia vrhali na veci po hlave, bez alternatív, bez zváženia dôsledkov, väčšinou to viedlo k problémom.

Plán bol prvým krokom k úspechu.

Realizácia plánu bola tým, na čom museli trochu zapracovať.

Carmen sa rozhodla využiť čas pred príchodom jej spoločníčok na posledné prečítanie všetkých textov, hoci ich vedela naspamäť. Odmietala riskovať, že jej položia otázku, na ktorú nedokáže odpovedať. Cítila by sa trápne, najmä po tom, ako apelovala na ich dôkladné štúdium. Istoty nebolo nikdy dost.

Vianočný škriatok

*Sviatočnými ulicami nie muž, nie tvor, nie duch blúdi
a netušiacich ľudí v deň Vianoc nemo núti
lapať vzduch, kým si na ich vnútre nepochutí.
(neznámy autor)*

Viacere mestá naprieč Amerikou sa už stretli s týmto zvláštnym fenoménom. Pár dní pred Vianocami sa uprostred noci objavujú v zabudnutých uličkách mŕtve telá. Na obetiach nevidno známky zápasu, akoby sa pred nimi útočník vynáral z číreho vzduchu. Vrazí im ruku plnú ostrých pazúrov do hrude, než stačia zvolať o pomoc. Vytrhne im z hrude orgán, ktorý mu chutí najväčšmi – ľudský žalúdok. Zvyšky, tie necháva pohodené za sebou, lebo nič iné preňho nemá hodnotu. Všade, kam sa pohne, vôňa medovníkov a škorice ho nasleduje.

Jedno, dve, tri telá sa zjavia tu a tam. Skutočný masaker nastáva počas Štedrého dňa. Nič netušiace zblúdené duše padnú za obeť Vianočnému škriatkovi, ktorý, ako keby sa im pomstiť chcel, si pochutná na ich...

Carmen nestihla dočítať vetu, než sa prázdny bytom rozľahlo klopanie na dvere. Dievčatá dorazili skôr, než čakala. To sa stalo prvý raz.

„Ahoj!“ pozdravila ju Alexandra so svojim obvyklým nesmelým úsmevom.

Kým čiernovláska slušne čakala na pozvanie, jej blond'avá spoločníčka sa horlivo pretisla do obývačky. „Čau, Cammie!“ Christie zo seba hneď zvliekala džínsovú bundu, šál i čiapku. Vonku bolo desať stupňov a prakticky slnečno. Rozhodne nepotrebovala čiapku, takže najskôr šlo o módnny trend.

Carmen zaťala zuby a pokývala hlavou Alexandre, aby vošla dnu.

„Tak spusť.“ Christie sa rozvalila na pohovke, akoby bola doma. Robila to vždy a ak to neprekážalo Mel, nemalo to prekážať ani Cam. No jej to prekážalo. A nie iba preto, že si občas skočili do vlasov. Tomu dievčaťu chýbali základy slušného správania. Nemohla sa viac líšiť od svojho brata...

Pri tej myšlienke sa Carmen vystrela. Odkedy si dovoľovala myslieť naňho v dobrom? Na Caseyom nebolo nič pozitívne. Zničil ju a ničil ju ďalej tým, že si dovoľoval existovať v jej blízkosti. Možno by jej stačilo, keby eliminovala zo svojho života jeho otravnú sestru, ale to jej Melinda odmietala dovoliť.

Nie je taká hrozná, opakovala jej kamarátka stále dookola.

„Aspoň sa posad' ako človek. Si tu na návšteve.“

Christie na ňu urobila grimasu, no počúvla. Alexandra si k nej prisadla.

Ani jedna z nich sa nepýtala, prečo viedli bojovú poradu u Melindy, hoci nebola doma. Nerobili to prvýkrát. Christie, Alexandra aj Carmen mali rodinu, ktorá nepotrebovala vedieť, čomu sa dievčatá venovali vo voľnom čase. Vždy sa radili u Melindy, kým boli jej rodičia v práci alebo na cestách po svete. Čo bolo väčšinu času. Našťastie, Christie ani Al nemali potrebu vyzvedať, prečo jej rodičov nikdy nestretli – ani z diaľky, ani v škole, ani náhodou.

„Ak ste si našťudovali materiály, ktoré som –“

Obývačkou sa rozoznala melódia *Jingle Bells*. Alexandra si vytiahla mobil z vrečka, zrušila prichádzajúci hovor, niečo doň natukala a vrátila ho naspäť. „Prepáč. Mama. Volala. Už som si vypla zvonenie. Prepáč.“

„*Jingle Bells*? Naozaj?“ neodpustila si Carmen poznámku. „Nepreháňaš to trochu?“ Nechcela na ňu ukazovať, ale zrak jej okato zakotvil na svetri, ktorý mala Al na sebe. Bol červený s motívom snehuliaka i soba s červeným nosom a siahal jej po kolená. Už jej chýbali len sobie rohy na čelenke.

Alexandra sa začervenala a pohodila plecami. „Mám rada Vianoce. Čakala by som, že práve ty to dokážeš oceniť.“

Pretože Carmen bola ako jediná z nich skutočne veriaca.

„Vianoce sú viac než obohrané koledy, drahé darčeky či súťaženie v tom, kto bude mať najviac vysvietený dom.“

Al sklopila zrak. „Prepáč.“

„Nič si z toho nerob, Allie, mne sa tvoj sveter páči,“ chlácholila ju Christie. Ťukla do nej ramenom a vymámila z nej plachý úsmev.

Carmen sa musela veľmi premáhať, aby v tej debate nepokračovala. Bolo to pre Chris typické, aby zo seba robila tú lepšiu, tú priateľskú, aj za cenu, že bude klamať. Alexandrin sveter bol tým najväčším gýčom pod slnkom a niekto tak módne založený ako Christie to nemohol vnímať inak.

Mala by si zapracovať na svojej empatii, ozval sa jej v hlave Melindin hlas.

„Prejdime k veci – zneškodnenie Vianočného škriatka. Prvý krok...“

ALEXANDRA

Alexandra nemala najmenšie poňatie, čo tam s nimi robila. Čarovanie? Lovenie démonov? Zabíjanie? Kedy sa tieto veci dostali na zoznam jej

povinností?

- Vstať ✓
- Ustlať si posteľ ✓
- Uvariť kávu ✓
- Zavraždiť vianočného škriatka – pracuje sa na tom

Takéto veci sa diali v knihách a seriáloch. Tam bolo normálne, že tínedžeri zachraňovali svet. Občas mala dojem, že sa jej to snívalo. Možno už mesiace trčala v kóme, a keď sa prebudí, všetko bude ako prv. Žiadne nadprirodzeno, mágia, démoni ani iné monštrá. Toto nebol život pre ňu. Mala by byť doma, tešiť sa z konca semestra a trápiť sa nanajvýš tak porádím, v akom sa pustí do čítania kníh, ktoré musela pre úlohy odkladať.

Si súčasťou Kruhu draka, Alexandra, nemôžeš sa tomu obrátiť chrbtom, zarezonoval jej v hlave Melindin hlas zakaždým, keď mala nutkanie dať od toho ruky preč. Aj tak im nebola užitočná. Nič nedokázala.

Kruh draka ťa potrebuje.

Dofrasa s Kruhom draka! Teraz konečne chápala, prečo ju mama varovala pred kultami. Ak sa do vás raz zaryli ich pazúry, už vás nepustili.

Alexandra bola bezmocná. Doslova. Stále čakala na tie úžasné schopnosti, ktoré im Mel sľubovala a ktoré sa im vyhýbali. Teda, jej a Christie. Melinda s Cam už teraz dokázali veľa a Al si pripadala ako... Ako ich roztlieskavačka.

Niežeby ju to vôbec nefascinovalo. Tešila sa novým vedomostiam a rada poskytla Mel pomocnú ruku pri vytváraní elixírov a kúziel. Bola to v podstate chémia s matematikou v jednom a obe mala Alexandra v oblúbe. Ibaže sotva opustili bezpečie úkrytu, *ju* opúšťala fascinácia, akákoľvek sebaistota a občas i ten dobrý pocit zo zachraňovania nevinných.

„Alexandra!“ Carmenin výkrik ju vytrhol z tranzu. Len tak-tak sa skrčila pred stoličkou, ktorá jej letela v ústrety. Rozcapila sa na zemi,

výdychom rozfúkala čiastočky prachu a ostrým nádychom ich vtiahla do seba. Podráždili ju v krku, ale bola taká vystrašená, že sa nevedela ani rozkašľať.

„Mysleli ste si, že ma zabijete?! Vy?! Mňa?!“ Halou sa rozliehal škrekot asi meter a pol vysokého mužička, ktorému dievčatá vpadli do brlohu.

Vianočný škriatok sa ukrýval v jednom zo skrachovaných obchodov priamo v centre mesta. Pre Carmen a Melindu nebolo ťažké matematickými výpočtami, pravdepodobnosťou a menším lokačným kúzlom identifikovať správnu oblasť. Pretože škriatok lovil zásadne po zotmení, rozhodli sa prepadnúť ho skoro ráno, kým bude sladko spať. Pri troche šťastia ho podrežú v jeho vlastnej posteli. Bol to solídny plán, ktorý sa nemusel príliš pokaziť.

Pokazil sa. *Príliš.*

Alexandra sa triasla na dlážke. V jednej dlani držala nôž namočený v zmesi, ktorú vlastnoručne pripravila. Bola za to na seba hrdá. Veď dokázala zmiešať dokopy tri ingrediencie a vytvoril z nich masť, ktorá mala schopnosť paralyzovať démona, zatiaľ čo ho dobre mierený zásah – alebo niekoľko nie dobre mierených, no smrteľných zásahov – usmrtil. Bol to solídny plán.

Máličko dvihla hlavu. Christie nakopla škriatka do brucha a odstrčila ho od seba. Aj ona zvierala v ruke dýku, zatiaľ nepokropenú démonovou krvou. Cam naňho zaútočila mágiou, lenže on ustavične niekam mizol. Nepremiestňoval sa z miesta na miesto, iba sa hýbal prirýchlo pre ich neškodné ľudské zmysly.

Christie dobehla k Alexandre a ťahala ju do stoja. „Potrebujeme prejsť na plán B!“ kričala, kým sa obzerala. Carmenin boj s nepriateľom bol márný.

„A-a-aký je plán B?“

„Predsa všetko spáliť, nie?“

Carmen k nim docúvala. Teraz sa tisli jedna k druhej chrbtami a striehli na vianočného škriatka.

„To nesmieme!“ protestovala Alexandra. „Nachádzame sa uprostred mesta! Nemôžeme podpáliť prázdny obchod, dúfať, že pri tom démon zahynie a že sa sem hasiči dostanú skôr, než zhorí celá ulica!“

„Má pravdu,“ súhlasila prekvapivo Carmen. Chvela sa a ledva sa držala na nohách. Doteraz nikdy nepoužila naraz toľko mágie. Na to mali Melindu. Ona dokázala naozaj bojovať, ona si ihneď podmanila mágiu Kruhu draka. Carmen jej iba asistovala, Chris občas niečo nakopla a Alexandra... robila problémy.

Piskľavo vykrikla, keď sa pred ňou z ničoho nič objavil škriatok. Chytil ju za lem kabáta a hodil o zem. Naklonil sa nad ňu, vyceril mocné špicaté zuby a fúkol jej do tváre nechutný skazený dych.

„Aspoň začnem ráno poriadnymi raňajkami.“ Zhlboka do seba nasal jej vôňu, ale odrazu sa zaškľabil. „Fuj! Ty páchneš... *radosťou*.“

Že sa práve on opovažoval používať na ňu slovo *fuj!* Okrem toho, Al mala v tej chvíli rozhodne ďaleko od hocakej radosti.

Carmen zasiahla démona mágiou do boku. Preletel cez Alexandru, spravil kotúl a znovu sa stratil. Kamarátka jej podala pomocnú ruku a vytiahla ju na nohy. Carmenina dlaň bola horúca a spotená, no Al ju napriek tomu nepúšťala.

„Musíme sa dať na ústup,“ zavelila nekompromisne.

„Ale –“

„Teraz, Christine!“

Dievčatá sa rozbehli k východu a v sprievode škriatkovho pobaveného víťazného smiechu vybehli na ulicu do chladného rána.

Uháňali dva bloky, než Alexandru začalo pichať v boku. Ohla sa v páse a roztrasenými rukami sa oprela o stehná. Pred očami sa jej mihali tmavé fláky a každý nádych ju bolel, ako keby sa jej niekto rýpal rozpáleným kutáčom vo vnútornostiach. Takto nejako si predstavovala umieranie.

„To sme teda náramne posrali,“ sťažovala sa Christie. Chrbtom sa opierala o stenu obchodu a tiež sa zdalo, že sotva stála vzpriamene.

„Mohlo to byť horšie,“ namietla Carmen, ktorá si pravačkou objímala bok. Určite mlela z posledného, avšak radšej by sa prepadla pod zem, než aby to na sebe dala poznať. Ešte takto na verejnosti. Mesto sa pomaly prebúdzalo a okolo nich sa prechádzali prví majitelia obchodov i ľudia so svojimi psími miláčikmi.

„Máš pravdu. Mohli sme umrieť.“

Carmen sa na Christie zamračila, no neoponovala jej. „Skúsime to zajtra.“

„Zajtra?!“ vykriekli jej spoločníčky súčasne.

„Nemôžeme ho nechať nažive!“

„Ale... sú Vianoce!“ zakňučala Christie.

Alexandra nesmelo dvihla ruku. „Ak sa nemýlim, v poznámkach si uviedla, že škriatok útočí najviac počas Štedrého dňa. Čo je dnes. Zajtra bude –“

„Ak ho chytíme a zabránime mu o rok zaútočiť znovu –“

Christie si odfrkla. „To znie ako veľmi chabá útecha.“

Carmen pohodila rukami. „Čo odo mňa chcete počuť?! Áno, posrali sme to a myslím, že sme všetky tri dobre vedeli, že to poserieme, už keď sme pred pol hodinou vstupovali do jeho brlohu. Bez Melindy sme obyčajné nuly. Teraz ste spokojné? Povedala som to, čo ste si želali počuť?“

Dievčatá si vymenili pohľady a obe sklopili zrak k zemi.

„Keď sa nad tým zamyslím, tak... ani nie,“ zamrmlala Christie.

Alexandra mlčala. Do očí sa jej tlačili slzy a sotva by otvorila ústa, všetci by to hneď poznali. Stačilo, že jej to určite dávali za vinu. Bola ich slabinou.

CHRISTIE

Carmen si povzdychla. „Neviem ako vy, ale ja mám obrovský hlad. Možno by sme mohli nad raňajkami prebrať ďalšiu stratégiu.“

„Asi by som radšej mala ísť domov, než sa po mne začnú zháňať rodičia.“ Christie si vytiahla z vrečka telefón a vôbec ju nešokovalo, že tam na ňu čakala správa. Odišla z domu skoro ráno bez jediného slova.

06:11, CASEY

Máš problém.

„Ale no tak, Christie.“ Carmen sa na ňu obrátila so zdvihnutým obočím. „Pozývam vás. A obe dobre vieme, že nedokážeš odolať jedlu zadarmo.“

Zaškaredila sa na ňu, lenže nemohla jej protirečiť. Na jedlo by ju zrejme nalákali do dodávky, v akej unášali ľudí na orgány. Nebola to jej najlepšia vlastnosť, avšak nikdy sa neoznačovala za dokonalú. Pravdepodobne.

„Keď inak nedáš,“ odfrkla s predstieranou ľahostajnosťou. Carmen jej ju nezožrala, no výnimočne nemala potrebu niečo jej vyhadzovať na oči.

06:49, CHRISTIE

Mohol by si sa aspoň raz zachovať ako správny veľký brat a, čo ja viem, kryť ma?

CASEY

Ako správny veľký brat sa starám viac o tvoje bezpečie než o to, či si myslíš, že som správny veľký brat.

CHRISTIE

:(

CASEY

Fajn.

Tentoraz.

Mám to u teba.

CHRISTIE

Upracem ti izbu. ;)

CASEY

Radšej nie, videl som ťa upratovať. Stačí mi tvoje vreckové.

Zasmiala sa predstave, ako sa ju ktokoľvek pokúša obráť o peniaze, a radšej odložila telefón do kapsy. Ved' ona si nájde spôsob, ako sa mu odvd'ačiť, keď sa už výnimočne dokázal zachovať decentne.

„Tak pod', Allie.“ Objala rozochvenú čiernovlásku okolo paží – bola vyššia než Christie, takže jej nedosiahla pohodlne na plecía – a nútila ju kráčať dolu ulicou. Neďaleko sa nachádzal podnik, ktorý si nedávno obľúbila. Práve teraz, keď ledva ušla hrobárovi z lopaty, si rozhodne zaslúžila ich citrónový koláč.

„Mrzí ma to. Všetko som pokazila.“ Al potiahla nosom.

„Čo to trepeš?“ zahriakla ju Carmen. „Všetky sme to pokazili rovnako.“

„Dokonca som stratila nôž.“

Christie sa zachichotala. „Možno sa naň pri troche šťastia sám napichne.“

Chvíľu medzi nimi panovalo ticho, dokiaľ sa Carmen nerozosmiala. Bol to úprimný smiech, nenútený, od srdca. Christie si nespomínala, že by kedykoľvek rozosmiala Ľadovú kráľovnú. Ak nerátala okamihy, keď sa smiala na nej.

„To by bol skutočný vianočný zázrak,“ dodala Cam.

Dievčatá došli do reštaurácie. Vnútro Modrého mesiaca bolo vyhriate a na ich pohodlných sedačkách sa Christie roztápala. Adrenalín v krvi jej klesal na rozumnú hladinu, svaly sa uvoľnili. Odrazu si pripadala ťažká a unavená.

„Vitajte v Modrom mesiaci,“ privítala ich čiernovlasá čašníčka. Christie ju poznala zo školy. Aj keby spolu nemali niekoľko predmetov, Carry bola jednou z tých osôb, ktoré si zapamätal každý. Nepriateľská. Násilnícka. Protivná. Až sa Chris čudovala, že niekoho takého zamestnali ako čašníčku. Nebolo základnou požiadavkou na ľudí v službách, aby sa dokázali správať

milo i ústretovo a nie akoby vás najradšej rozpitvali a pridali na menu?
„Vybrali ste si?“

„Ja si dám lievancový vianočný špeciál, keď už sú Vianoce, však?“
Usmiala sa na čašníčku, ale jej neohromený výraz Christie odradil od snahy vylepšiť jej očividne mizerný deň svojou žiarivou osobnosťou. *Mrcha.* „K tomu poprosím čierny čaj. S medom i citrónom. A... citrónový koláč. Vďaka.“

Carmen nad ňou viditeľne zavrtela hlavou a Alexandra sa zachichotala.

„Čo je?“ ohradila sa blondínka s predstieraným otrávením. „Povedala si, že platíš. Nemysli si, že neviem o tvojom zvereneckom fonde.“

Carry s rovnakým neohromením obrátila zrak na opačnú stranu stola.

„Dvojité espresso,“ odvetila jej Carmen s podobne strohým výrazom.
„A vajíčko Benedikt, prosím.“

„Tiež vianočný špeciál?“

„Vystačím si s klasikou, ďakujem.“

Len sa to Christie zdalo alebo v miestnosti skutočne poklesla teplota? Keby sa tie dve niekedy zrazili hlavami, zrejme by z toho vznikol ďalší veľký tresk.

ALEXANDRA

„Ja si dám iba zelený čaj. Ďakujem,“ ozvala sa Alexandra nespoko. Z napätia v atmosfére jej stáli vlasy. Nerada sa dostávala do konfliktov a takisto nerada sledovala konflikty iných. Prečo tak málo ľudí považovalo civilizovanú konverzáciu za rozumné riešenie sporov?

„No taaaaaak, Allie. Musíš niečo zjesť. Ved' si len kosť a koža. Cestou domov ťa odfúkne vánok alebo omdlieš od únavy.“

Zamračila sa na Christie, ale do líc sa jej nahrnulo teplo. Na rozdiel od nej necítila potrebu priživovať sa na Carmeninom bohatom konte, no v skutočnosti mala dosť veľký hlad. Dočerta aj so slušnosťou! Mohla byť aspoň raz odvážna a povedať, čo chce. „Fajn, dám si vafle. Vianočný špeciál, prosím.“ Namierila pohľad na Carmen, ktorá neustále dvíhala obočie. „Mám rada Vianoce a všetky gýče, ktoré s nimi súvisia. Svetielka. Koledy. Aj darčeky.“

Alexandre z toho nezmyselného, nič neznamenjajúceho priznania pulzovali brušká prstov. A Cam? Tá nad ňou iba zagúľala očami. „Okej, je to tvoja vec. Sľubujem, že nabudúce si svoj názor nechám pre seba.“

„Ha!“ zvolala Christie. „To by som chcela vidieť.“

Všetky tri sa rozosmiali a možno by sa smiali ešte dlho, keby si ich čašníčka dôrazne neodkašľala.

„Bude to všetko?“

„Áno,“ odvetili jednohlasne a znovu sa rozosmiali.

Kým v tichosti raňajkovali – našťastie, pretože Al by nedokázala naraz jesť i analyzovať, koľko ľudí ich vinou zomrie –, vo vrecku jej zavibroval telefón.

07:26, MAMKA

Tekvička, mohla by si sa cestou domov zastaviť v obchode?
Potrebujem dokúpiť pár vecí.

Ale neponáhľala to. Len sa bav s kamarátkami

Alexandra už nemala silu byť urazená tým, ako veľmi jej mamu tešilo, že si konečne našla kamarátky, s ktorými chcela tráviť voľný čas. Keby zistila, čomu sa venovali, asi by bola radšej, keby Al ostala nespoločenskou introvertkou. No nie vždy hovorili o mágii a démonoch. Niekedy... Niekedy len sedeli a bavili sa o hlúpostiach. A možno práve tie dni boli dôvodom, prečo sa nedokázala vzdať Kruhu draka – bez ohľadu na to, ako ju život vo svete monštier desil.

„Tak čo vy na to?“ ozvala sa Cam, sotva odložila príbor na prázdny tanier.

„Šo my na šo?“ zahuhlala Christie plnými ústami. Hrbila sa nad koláčom ako dravec chrániaci mláďatká. Dokonca sa s ním rozprávala.

„Skúsime to zajtra znovu?“ Carmen vytiahla z batoha zošit s poznámkami. Spomedzi strán jej vykĺzol poskladaný biely papier a hladko pristál na stole.

Alexandra ho rozložila. Bol na ňom článok o vianočnom škriatkovi, ktorý im Cam poslala e-mailom. Súčasťou príspevku bola ilustrácia, ktorá prekvapivo dobre vystihovala podstatu toho mizerného démona, ktorého smradľavý dych si bude Al navždy pamätať. Iba jedna vec na nej nesedela, preto sa chopila fixky, ktorú našla v Carmeninom peračníku, a vylepšila ho.

„Pri troche šťastia sme ho zranili dosť na to, aby si musel dať dnes v noci pohov. Som si istá, že si aj dvadsiateho piateho decembra nájde dosť obetí.“

Christie sťažka preglgla. „To znie skôr ako naivné zbožné pranie než niečo, čo by si mala podložené logickými a presvedčivými faktami, Cammie.“

„Sú Vianoce.“ Mykla plecami. „Ideálny čas začať veriť.“

CARMEN

Dievčatá si znovu prešli plán, a hoci mu žiadna nedávala veľkú nádej, pre pokoj duší sa rozhodli predstierať. Veriť, že veci dopadnú dobre len preto, lebo si to tak želala, šlo proti Carmeninej povahe a presvedčeniu. No kedy inokedy by mal človek veriť v zázraky?

„Odvezieš ma domov?“ spýtala sa jej Christie. „Asi vieš, kde bývam.“

Carmen na ňu prižmúrila oči. „Veľmi vtipné.“

„Snažila som sa.“

„Alexandra?“

„Ja som v pohode, aj tak sa musím zastaviť v obchode. Ale ďakujem.“

Cam sa obrátila na blondínku. „Počula si to? Poďakovala a ani nič nechce.“

Christie na ňu na oplátku vyplazila jazyk.

Al odišla prvá. Christie pomohla Carmen pozbierať papiere s poznámkami o škriatkovi a zbalit' ich včas, než mohla niečo z toho zahliadnuť ich čašníčka. Carmen sa v jej blízkosti asi podvedome vystrela, i keď sama nechápala prečo. Neprechovávala voči Carry averziu. Nepoznali sa osobne, pravdepodobne spolu nikdy nehovorili. Napriek tomu sa jej v blízkosti toho dievčaťa ježili vlasy.

Presne, ako keď sa ocitla tvárou v tvár nebezpečnému démonovi. Akoby sa ju inštinkty snažili varovať pred prichádzajúcim útokom.

Carmen sa tá myšlienka vôbec nepozdávala.

„Prajete si ešte niečo?“

„Áno, usmej sa,“ utrúsila Christie a zubato sa pri tom vyškierala.

Carry na ňu uprene zízala – bez žmurkania a bez toho, aby sa jej pohl jediný sval na tvári.

„Nie, ďakujeme.“ Carmen vytiahla peniaze – oveľa viac peňazí, než koľko tu dnes utratili. Možno Carrin problém spočíval v tom. Musela tráviť Vianoce v práci. Prečo? Bola vari jej rodina v takej finančnej tiesni?

„My ďakujeme za návštevu. Určite sa vráťte,“ odsekla roboticky.

Dievčatá vstali od stola, ale na polceste k dverám sa Carmen otočila. Carry, ako keby ju celý ten čas periférne sledovala, k nej dvihla zrak. „Šťastné a veselé Vianoce,“ popriala jej a odišla.

Cestou k autu jej zapípal telefón.

8:54, MELINDA

Ako ste dopadli?

CARMEN

Mizerne.

MELINDA

Ako veľmi mizerne?

CARMEN

100%.

MELINDA

Ja to vidím skôr na 95 %. Ste predsa stále nažive, nie? ;)

Pousmiala sa, hoci sa na to zďaleka necítila.

CARMEN

Ako vždy dokážeš povedať presne to, čo potrebujem počuť?

MELINDA

Mágia. :)

3

DUCH VIANOC

Práca v reštaurácii počas Štedrého dňa mala jedno veľké plus – dočkala som sa sviatočnej večere aj bez toho, aby som musela vynaložiť akúkoľvek námahu.

Natlačila som do seba zvyšky, ktoré pre mňa odkladal na stranu náš kuchár John Veľké srdce a vrátila sa dopredu. Do konca pracovného času mi zostávala pol hodina, ale reštaurácia už takmer zívava prázdnotou.

Pomaly som sa pustila do záverečného upratovania. Pri pomyslení na návrat do prázdneho bytu sa mi zvieral žalúdok. Posledné dni som sa v práci zašívava od rána do večera – každý, kto mohol, mi ochotne podstrčil svoju smenu. Lenže zajtra sme mali zatvorené a mňa to desilo. Stráviť celý deň výlučne s vlastnými myšlienkami? Nemohla som si priať lepší darček.

Niežeby som nebola strojcom svojho nešťastia. Mohla som ísť za bratom do Iowy a predstierať s ním, že nám sviatky bez mamy nepripadali bezvýznamné. No bola som príliš sebecká. Nedokázala som sa pozerieť na jeho utrápenú tvár a trpieť dvakrát i zaňho. Pretože som za to celé mohla ja. Mama zomrela mojou vinou. Tieto Vianoce stáli za prd mojou vinou.

Kým som sa presúvala od jedného stola k druhému, šliapla som na zložený kus papiera. Na bielej stránke zostala stopa mojej tenisky. Rozložila som ho a zvrátila obočie nad stránkou okopírovanou z nejakej starej knihy.

Vianočný škriatok

*Sviatočnými ulicami nie muž, nie tvor, nie duch blúdi
a netušiacich ľudí v deň Vianoc nemo núti
lapať vzduch, kým si na ich vnútre nepochutí.
(neznámy autor)*

Viaceré mestá naprieč Amerikou sa už stretli s týmto zvláštnym fenoménom. Pár dní pred Vianocami sa uprostred noci objavujú v zabudnutých uličkách mŕtve telá. Na obetiach nevidno známky zápasu, akoby sa pred nimi útočník vynáral z číreho vzduchu. Vrazí im ruku plnú ostrých pazúrov do hrude, než stačia zvoláť o pomoc. Vytrhne im z hrude orgán, ktorý mu chutí najväčšmi – ľudský žalúdok. Zvyšky, tie necháva pohodené za sebou, lebo nič iné preňho nemá hodnotu.

Obzrela som sa po podniku, avšak medzi tou mladou zamilovanou dvojicou a postarším párom hádajúcim sa o to, kto viac ľúbil ich psa, som si nedokázala vybrať, u koho bola väčšia pravdepodobnosť, že by stratil čosi také. A hoci to tu práve teraz nežilo, počas dňa sem prišlo primnoho ľudí, aby som si vyvolila jediného kandidáta. Čo bolo zlé, lebo ak sa v mojej blízkosti pohyboval niekto, kto vedel o nadprirodzene, takú informáciu som rozhodne potrebovala mať. So svojím démonickým statusom som si nemohla dovoliť, aby sa niekto začal vítať v *mojom* živote. Nebola som síce zabijak túžiaci po žalúdkoch, maximálne som občas slintala nad čousi krvou, ale aj tak som sa nemienila stať terčom útoku.

V rádiu, ktoré v tichosti hralo na pozadí, zazneli prvé tóny *Last Christmas*.

Zastonala som do stropu. „Môžete to niekto vypnúť?“ zvolala som ponad pult dozadu. „Neznášam tú pesničku!“

Doľahol ku mne iba Johnov hurónsky smiech, keď namiesto prepnutia zvýšil hlasitosť. Zamilovaná dvojica, ktorá sedela v boxe po mojej pravici, sa začala ocuciavať. *Fuj*.

„Je trochu obohraná, no nie je to najhoršia pesnička pod slnkom.“

Zamračila som sa na chlapa vedľa mňa. Mohol mať nanajvýš devätnásť či dvadsať, krátke tmavé vlasy, trochu bledý a s kruhmi pod očami, akoby sa už dlhšie nevyspal, na sebe teplý kabát, aj keď vonku nebolo chladno. Sympatický, avšak páchol po škorici.

Nenávidela som škoricu.

„Nejde mi o pesničku ako takú, ale o to, čo predstavuje.“

Nakrčil čelo. Jeho oči boli nezvykle tmavé. „Neopätovanú lásku?“

Otvorila som ústa a zasa ich zatvorila. Zavrtela som hlavou. „Nie, myslela som Vianoce všeobecne.“

Uškrnul sa. „Nehrajú v týchto dňoch všade nonstop vianočné piesne?“

„Možno. Lenže táto je... obzvlášť... otravná.“

Vystrel ku mne ruku, nezbavujúc sa toho úsmevu. „Martin.“

Ignorovala som jeho ponuku. „Pracujúca čašníčka.“

Teraz zasa on ako nemá ryba otváral a zatváral ústa. Vrátila som sa k práci, takže som sa ani nedočkala odpovede. Barový pult nepatril do môjho rajónu.

Keď som prešla všetky svoje stoly – zostával už len ten s ocuciavajúcou sa dvojicou –, vytiahla som z vrečka zástery poskladaný papier. Nech už ho sem doniesol ktokoľvek, dotyčný sa rovnako ako ja snažil vyriešiť záhadu zlodeja žalúdkov. S tým rozdielom, že on na niečo skutočne prišiel.

Znovu som text preletela očami a pokračovala v čítaní.

Nič netušiace zblúdené duše padnú za obeť Vianočnému škriatkovi, ktorý, ako keby sa im pomstiť chcel, si pochutná na ich nenávisných žalúdkoch. Lovcom sa podarilo vystopovať, že jeho obeťami sa stávajú tí, ktorí najväčšiu zášť v sebe

chovajú voči sviatkom vianočným. Len na to nedokážu prísť, kedy opäť zaútočí, aké mesto a obeť si vyberie, aby ho včas zastavili. Na zvyšok roka sa znovu zazimuje a trávi, živený do ružova cudzou nenávisťou.

To by rozhodne vysvetľovalo, prečo práve Vianoce nenávidiaci Santa Claus Bowman prilákal pozornosť tohto podivného tvora. Vianočný škriatok bolo iste meno, ktoré mu niekto prideliť, keď sa z neho stala mestská legenda. Odmietala som uveriť, že by skutoční vianoční škriatkovia páchali podobné skutky.

Niežeby som verila na ozajstných vianočných škriatkov. Lenže ja sama som bola upír. Nemala som právo popierať existenciu iných nadprirodzených bytostí iba preto, lebo som ich nikdy nestretla.

Vianočného škriatka paralyzuje zmes škorice, vanilky a medu, v správnom čase aj pomere namiešaná smerom plynúceho času. Nespôsobuje mu to ukrutnú bolesť, ale potešenie z ich opojnej chute, ktorú dokáže nasávať každou bunku bytia, ho omámi natoľko, že na okamih zabúda na svoje zvrátené úmysly. V tom omámení mu môže lovec nožom prebodnúť srdce či podrezať hrdlo. Legenda vraví, že je smrteľný ako každý iný tvor, ale veľmi rýchly, takže sa maj na pozore, keď sa ho budeš snažiť chytiť. Vlakať obeť do pasce, to on dokáže najlepšie.

Vložila som si papier späť do zástery a nechala vianočného škriatka nateraz tak. V hlave som si osnovala konkrétny plán a hneď som mala z dnešného dňa – či skôr z toho, čo z neho ostávalo – väčšiu radosť. Nepriala som nikomu, aby ho počas Vianoc rozpáral vianočný škriatok, no aspoň som mala na dnešok niečo, čo ma zaneprázdni. Pravdepodobnosť

bola na mojej strane – musela som ho do svitania chytiť, ak bude behať po meste a nehanebne vraždiť.

A ktovie, možno si za cieľ vyberie mňa. Pochybovala som, že sa nachádzal v meste niekto s väčšou zášťou voči vianočným sviatkom.

Sotva sme za posledným zákazníkom zamkli vchodové dvere, zhrabla som batoh a vybehla von zadným vchodom ešte pred ostatnými. Potrebovala som sa pred lovom zastaviť doma – jednak som nerada behala za démonmi v sukni a presne tá tvorila moju uniformu a jednak som chcela mať po ruke viac než jednu dýku. Zbrane mali hrozný zlozvyk zakotúľať sa pri boji preč z dosahu.

„Uf!“ uniklo zo mňa prekvapene, keď som pri vychádzaní spoza budovy vrazila do živého tela prichádzajúceho z pravej strany. Dotyčný zalapal po dychu, ako keby ho prešiel tank, a potom sykol. Dľaň mu vyletela k ramenu, ktoré sa stalo obeťou našej zrážky, a skrútil tvár do grimasy.

Zastonala som. „Si vari z cukru? Tak silno sme sa nezrazili.“

Martin – ak som si správne zapamätala jeho meno – sa zasmial. „Nie, za to nemôžeš. Mal som... nehodu. Dnes ráno. Stále to bolí.“

„V tom prípade... prepáč?“

„Nič sa nestalo. Mal som si dávať väčší pozor. Pokojne na mňa z tej uličky mohlo vycúvať auto namiesto nejakej malej tínedžerky.“ Obdaril ma zubatým úsmevom, ktorý som si zrejme mala interpretovať ako flirt.

Prižmúrila som naňho oči. „Prenasleduješ ma?“

O krok odo mňa ustúpil. „Pred pár minútami som u vás dopil cappuccino.“ *Posypané škorickou, fuj.* „A teraz som dofajčil cigaretu.“ To bola pravda. Vo vzduchu sa vznášal ten nechutný dymový zápach. „Ako by som asi vedel, že práve teraz vybehneš spoza rohu?“

„Fajn. Predstierajme, že ti verím.“ Zvrtla som sa na päte a vykročila dolu ulicou. O pol siedmej bolo mesto dávno ponorené do tmy prerušovanej okrem pouličných svetiel aj neustále blikajúcimi vianočnými svetielkami.

Ako to, že sa niečo také nerátalo za verejné ohrozenie? Pri dlhom pohľade na ne si človek koledoval o epileptický záchvat.

„Čo robia počas Vianoc ľudia, ktorí neznášajú Vianoce?“

Obrátila som sa k nemu, ale nezastavila sa. „Čokoľvek, čo sa nachádza na úplne opačnej strane spektra od Vianoc.“ *Napríklad zabíjanie.* Chcela som sa mu opäť otočiť chrbtom, keď ku mne doľahol skutočný význam jeho slov. „Ako vieš, že neznášam Vianoce?“

Očividne to považoval za pozvanie, pretože sa vybral za mnou. „Mal som si z našej debaty o *Last Christmas* vyvodit' iný záver?“

Och. Preletela som ho pohľadom. Nebol to najhoršie vyzerajúci predstaviteľ mužského rodu, ktorý o mňa kedy prejavil záujem. Vysoký. Štíhly. Sympatické črty tváre. Prijemný úsmev. Jamka v líci.

„Povedz mi – vždy voniaš po škorici a medovníkoch?“

Zasmial sa. „Počas Vianoc rozhodne. Pracujem v cukrárni. Zajtra budeme mať na vianočných trhoch stánok. Mohla by si sa tam zastaviť. Ak máte rada medovníky, pani Grinchová.“

To znelo ako uveriteľná logická odpoveď.

„Milujem medovníky.“ Strčila som si ruky do vrecka a usmiala sa. „Čo robí niekto, kto má ozaj rád Vianoce, uprostred mesta počas Štedrého večera a sám? Nemal by si byť s rodinou?“

Jeho úsmev posmutnel. „Nemám rodinu. Teda, nie v tomto meste. Takže sa v snahe necítiť sa trápne a osamelo túlam po meste a... nasávam atmosféru.“

„Tomu rozumiem. Ani ja nemám rodinu.“

„Ale...“ Zbehol ma temnými očami. „Koľko máš rokov? Sedemnást?“

Nepripadalo mi dôležité opravovať ho. „A?“

„To je...“ Zamračil sa. „Je to smutné. Preto neznášaš Vianoce?“

„Od minulého roka z celého srdca.“

Zašiel si rukou do vlasov a neisto sklopil zrak. Takto pôsobil oveľa mladšie. „Môžeme robiť spoločnosť jeden druhému.“

Odfrkla som si. „Vyzerám ako niekto, kto prijíma pozvania od cudzincov, aby spolu trávili čas osamote?“

Znovu na mňa vytiahol svoj šarmantný úsmev. „Nie som cudzinec. Poznáš moje meno. Volám sa Martin.“ Vystrel ku mne pravačku. „Martin Smythe.“

Prijala som jeho ruku. „Carry.“

„Môžem ťa aspoň odprevadiť domov, Carry?“

„Nepotrebujem ochranu. Viem sa o seba postarať.“

„Tak môžeš odprevadiť ty mňa.“ Pritisol si dlaň na pravé rameno, ktoré ho údajne bolelo. „Mohla by sa mi cestou zatočiť hlava. Nechcel by som omdlieť niekde na ulici. Pohybujú sa tu podivné indivíduá.“

To ma rozosmialo. Keby tak vedel, že v tejto chvíli som preňho najväčšiu hrozbu predstavovala ja. „Tak fajn, nechcela by som ťa mať na svedomí.“

Martin o svojej nehode očividne neklamal. Kým sme spolu prechádzali skrz vysvietené večerné mesto, utopené v príjemnej osemstupňovej teplote, sťažka našľapoval na ľavú nohu a ruka mu každú chvíľu vyletela k ramenu. Nestonal ani na svoj stav neupozorňoval, tak som len prispôsobila svoje obvykle svižné tempo tomu jeho. Nedoloval zo mňa osobné informácie, riešili sme len rôzne vianočné veci, ktoré som neznášala, predovšetkým filmy. Nedokázala som si vybrať najmenej obľúbený, pretože som mala averziu voči väčšine – a to ani nesúviselo s mojou situáciou. Vianočné filmy som neznášala ešte v časoch, keď som mala Vianoce rada. Každý druhý bol nejakým trápny romantickým klišé alebo rodinnou komédiou o alternatívnom živote Santa Clausa.

„Tu bývaš?“ spýtala som sa skepticky, keď sme sa zastavili pred prázdny obchod. Okná mal zatľčené a na dverách visela ceduľka o ukončení činnosti.

„Nie,“ odvrkol dôrazne, avšak s humorom. „Majiteľka mi prenajala byt na poschodí. Po Vianociach sa musím odsťahovať.“ Obrátil sa ku mne

s rukou na kľučke. „Prajem ti teda príjemný zvyšok večera a... šťastné a veselé Vianoce.“

Zaškľabila som sa naňho. „Vďaka.“ No zostávala som na mieste.

„Alebo si si to rozmyslela a chceš spoločnosť niekoho, kto si rád vypočuje všetky tvoje sťažnosti na tento nádherný sviatok?“

„Ja...“ Vo vrecku sa mi rozozvučal telefón. „Daj mi chvíľočku.“

Ustúpila som od neho a skontrolovala prichádzajúce správy, ktoré ma jedna za druhou bombardovali otravným pípaním.

19:08, ELLIOT

Už si doma?

Sľúbila si mi vianočný konferenčný hovor.

Nemysli si, že na to zabudnem, ak ma budeš ignorovať.

Krpec?

Krpeeeec.

Budem ťa otravovať celú noc.

Povzdychla som si. Poznala som brata dost' na to, aby som vedela, že svoju vyhrážku myslel vážne. A bez ohľadu na to, či som tento rok Vianoce uznávala alebo nie, som s ním aj ja chcela hovoriť. Chýbal mi.

CARRY

O tri štvrté hodiny max

ELLIOT

Ok :)

„Niečo dôležité?“

Usmiala som sa na Martina. „Vôbec. Tak už ma pozveš dnu?“

V prázdnom obchode bolo... prázdno. Nedokázala som odhadnúť, čo sa tu nachádzalo pred jeho zatvorením, pretože tu nezostalo nič okrem nábytku – a aj ten bol polámaný. Nieкто vyvrátil na stranu podlhovastý stôl, jedna stolička pod ním uviazla a roztrieštila sa, druhá sa nachádzala pod oknom

a bez nôh. Vzadu sa popri stene tiahli schody vedúce na poschodie a pod nimi starý matrac.

Zavrela som za sebou dvere a miestnosť pohltilo farebné šero. Výklad totiž nebol zakrytý dokonale a po stranách vnikalo dnu svetlo vianočných svetielok z opačnej strany úzkej ulice. „Toto miesto je –“

Odrazu sa sprudka otočil a vrhol sa na mňa. Mienil ma prekvapiť. Nepočítal však s tým, že mne už dávno zahrievala dlaň rukoväť dýky. Zaklonila som sa, aby som si dopriala viac osobného priestoru a švihla zbraňou. Nabrúsený hrot ho zasiahol na ramene. Z hlbokého zárezu vytryskla krv.

Nesotil ma na zem. V lete sa jeho telo vyparilo a ja som zdanlivo osamela.

Zovrela som dýku pevnejšie. „Nemal by byť vianočný škriatok... malý?“

V prázdnej miestnosti sa ozývalo iba zrýchlené pulzovanie môjho srdca.

„To je hnusný stereotyp!“ zaškriekal odkiaľsi hlas, ktorý sa ani zďaleka nepodobal na Martinov doterajší príjemný prejav.

Než som sa otočila, démon na mňa skočil a tentoraz ma dostal na podlahu – nanešťastie tvárou napred. A moja dýka? Tá sa, ako inak, skĺzla po zemi ďaleko z môjho dosahu. Démon ku mne sklonil hlavu, ktorú som síce v tme nevidela, no vďaka ilustrácii z článku som si predstavovala chlpatú zubatú okatú obludu, ktorej páchlo z úst. Nie, to posledné nebol iba výsledok mojej predstavivosti, ale fakt. *Nehorázne* mu páchlo z úst. Tak veľmi, že tým prekonal aj môj odpor voči vôni škorice a medovníkov.

„Chcel som zabiť tie mrchy, ktoré na mňa ráno zaútočili – aj keď som si na nich nemohol pochutnať. Stačilo by mi roztrhať ich na kusy. Sledoval som ich až do tvojej reštaurácie. Lenže potom...“ Zhlboka do seba nasal vzduch – či skôr moju vôňu a niečo studené a mokré mi dopadlo na krk. *Fuj.* „Potom som zacítil teba a hneď sa mi začali zbiehať sliny.“

Vzoprela som sa mu, lenže do chrbta sa mi zarylo niečo ostré. Ako pazúry. Rozhodne to boli pazúry. Prenikli pod kožu a vnárali sa hlbšie do mäsa, až som musela potlačiť zastonanie.

„Už som sa bál, že tieto Vianoce skončím o hlade.“ Odhrnul mi pazúrmí druhej ruky vlasy z tváre. Z kombinácie jeho odporného dychu a bolesti sa mi dvíhal žalúdok. „No ty... Ty mi vystačíš na celý rok. Tvoja... *zášť*... ma udrží pri živote až do budúcich sviatkov.“ Naklonil sa bližšie. „Bud' na seba hrdá, malá lovkynä, vďaka tebe nepríde o život tucet ďalších.“

S trhnutím ma prevalil na chrbát. Jeho pravačka, už dávno pošpinená mojou krvou, vyletela vpred – priamo k môjmu žalúdku.

Vystrela som ruku a zovrela v prstoch nôž, ktorý bol z nejakého dôvodu pohodený uprostred miestnosti. Od jeho ocelevej čepele sa odrážali vianočné svietilka, iba preto som ho v tej tme zahliadla.

Zahnala som sa ním, no netrafila. Nie úplne. Nôž škriatka opäť poškriabal, pre zmenu na tvári, ale on sa znovu vyparil alebo premiestnil alebo čokoľvek, čo robil. Vyskočila som na nohy a do podrepu, pripravená na nový útok.

Démon stál pár metrov odo mňa. Meral sotva meter a pol, jeho zošúverené telo pokrývali chumáče chlupov.

„A vraj stereotyp,“ zamrmlala som sťažka. Chrbát ma čertovsky pálił.

Vianočný škriatok si pazúrmí jemne prechádzal po rane na líci a slastne pri tom mľaskal. „Sladké, sladké, sladké, mňam, mňam...“

Nečakala som na vysvetlenie. Vrazila som mu päťou do tváre dosť silno, aby ho to odhodilo k najbližšej stene. Vôbec sa tomu nebránil, ako keby... ako keby ho niečo paralyzovalo. Niečo, čomu nedokázal odolať.

Pozrela som na nôž vo svojej dlani. Očividne sa ho predomnou skutočne niekto pokúsil zničiť zo sveta. Lenže neuspel. Dokázal síce vypátrať to, čo som ja sama nezvládla nájsť, ale nedotiahol svoju úlohu do konca.

Pretočila som nôž v dlani a zabodla ho démonovi zospodu pod hrudnú kosť, rovno do srdca. „Šťastné a veselé, ty hajzel.“

Vianočný škriatok naposledy vydýchol a s finálnym úderom srdca sa jeho bezvládne telo zošmyklo popri stene na podlahu.

Strčila som si nôž so svojimi odtlačkami do vnútorného vrecka a zhrabla zo zeme aj moju zradcovskú dýku. „Asi si ťa budem musieť priviazať na šnúрку.“

Vyšla som z obchodu na vianočnými svetielkami rozžiarenú ulicu. Naďalej som neznášala Vianoce, no v tejto chvíli možno o čosi menej. Zachránila som pár nevinných životov – to bol dozaista dôvod na oslavu.

Možno aj na pohárik vianočného punču.

EPILÓG

MELINDA

09:15, MELINDA

Šťastné a veselé Vianoce, bosorky!

Dúfam, že viac netrucujete pre toho démona. Nemôžete za to, že vám to nevyšlo. Podstatné je, že ste to aspoň skúsili.

Eh, to neznelo najlepšie. Pravdepodobne prišli o život nejakí nevinní ľudia, ale to NIE JE VAŠA VINA!

09:37, CHRISTIE

Šťastné a veselé aj tebe, Mel ♥

Nie, nemáme najmenší dôvod trucovať...

MELINDA

:O

Vy ste ho napokon dostali?!?!

CARMEN

Nie.

Šťastné a veselé ;)

CHRISTIE

Niekoľko to urobil za nás! *nie je si istá, či je šťastná alebo nahnevaná*

MELINDA

KTO?!?

ALEXANDRA

Prečo by ťa to hnevalo, Chris? Démon je mŕtvy a nikto iný v noci nezomrel! ŠŤASTNÉ A VESELÉ VIANOCE! ♥♥♥

CHRISTIE

Lebo by bolo suprovejšie, kebyže ho zabijeme MY.

CARMEN

Mala by si si utriediť priority.

CHRISTIE

ako keby to teba neštvalo...

MELINDA

Vysvetlite mi KONEČNE, čo sa stalo?!?!?!?

ALEXANDRA

Šli sme ráno spať do škriatkovho brlohu a našli sme ho tam mŕtveho... A zapáchajúceho... Viac než predtým...

CHRISTIE

Ráno sme sa tam vrátili a našli len mŕtvolu.

ALEXANDRA

Prvá! :D

CHRISTIE

_-

Nieko si naňho včera večer počkal a náhodou ho na nôž...

*nabodol !

MELINDA

Takže je všetko ok? Démon preč? Svet zachránený?

CARMEN

V podstate.

MELINDA

Taká krátka odpoveď, taký intenzívny skepticizmus. Čo trápi tvoju múdru hlavičku, Cammie?

CARMEN

NIEKTO ho musel zabiť. Kto?

CHRISTIE

Záleží na tom, keď očividne stojíš na našej strane?

CARMEN

„Očividne“. Bola by som pokojnejšia, kebyže to vieme naisto.

CHRISTIE

Tak si z toho sprav predsavzatie do nového roka. JA už tento rok iba sedím pred telkou a napchávam! nemienim spraviť nič, čo by ma akokoľvek ohrozilo!!!

ALEXANDRA

Vedela si, že najviac nehôd sa stáva práve v domácnosti?

Christie opustil(a) konverzáciu

MELINDA

Pravda bolí.

ALEXANDRA

:D

Musím ísť. Majte sa!

Alexandra opustil(a) konverzáciu

MELINDA

Všetko dobre dopadne, Cammie.

CARMEN

Tvárame sa, že ti verím.

Mamá chce, aby som odložila telefón. Občas zabúda, že už nemám dvanásť. A ja zjavne tiež, keď ju počúvam. Ahoj :)

MELINDA

Prajem ti čarovný zvyšok dňa ;)

Koniec

Duch Vianoc je vianočnou poviedkou z mestskej fantasy série Nemŕtvi. Jej dej sa odohráva pár mesiacov pred začiatkom prvej knihy – Kľatba večnosti.

Prečítajte si ukážku z prvej kapitoly.

1. DÉMONI

Démon bol pripravený zabíjať. Ceril na obeť pokazené zuby, zvieral ju pod krkom a ignoroval jej mykanie. Zakňučala, od strachu i bolesti. Jej drobné srdce bilo dvakrát rýchlejšie. Vycítila blížiaci sa koniec.

Opatrne som postúpila dopredu. V dlani ma chladila rukoväť dýky, jej drsný povrch mi ľnul k pokožke. Zvlnená damašková čepeľ bola lesklá a ostrá.

Zastavila som sa v tieni stromu. Môj hlas sa niesol temným lesom ako šepot lístia. „Teddy, Teddy, Teddy. Hovorila som ti, aby si s tým prestal.“

Drobný démon sa mykol. Dvihol dohora predĺžený, psovi podobný, ňufák a zavetril. Našiel ma. Nahrbil plecيا a jeho prasacie ušká povädli. Inštinktívne si pritiahol obeť k hrudi zahalenej pokrkvanou károvanou košeľou, ktorú mal ledabolo zastrčenú do menčestrových nohavíc. Neodvrátil odo mňa tvár, ale natočil sa ku mne ramenom, aby si ochránil korisť.

Vykročila som z úkrytu s rukou založenou v bok. Hlavu som naklonila na stranu, no asi to nevidel. Mala som cez ňu prehodenú kapucňu. „Musíš prestať ľuďom jesť domácich maznáčikov.“

Pevnejšie obtočil ruku okolo rozochveného teriéra. Zvonček na jeho krku vytrvalo cinkal. „Ony... chutné,“ vyšlo z démonovej papule

chrchlavo. Bolo náročné hovoriť ľudskou rečou, keď na to nebola uspôsobená vaša sánka.

„To nie je vysvetlenie, to je výhovorka.“

Oprel si bradu o hrud' a zavrteľ sa na mieste.

„Les je plný zvierat, ktoré môžeš loviť. Je to bezpečnejšie.“

Zaryl špičku nohy do zeme.

„Vieš, že mám pravdu.“ Strčila som si zbraň za pás a vykročila k nemu s natiahnutými rukami. Bol neškodný. Nechutilo mu ľudské mäso. No ako ľudia, tak aj démoni leniveli, keď dostávali veci na striebornom podnose. Prečo by sa potil pri love? Veď si mohol z ktoréhokoľvek dvora ukradnúť mopslíka. „Daj mi toho psa.“

Otočil sa ku mne chrbtom.

„Teddy,“ precedila som cez zuby.

S povzdychom mi vložil zvieru do rúk. Zovrela som mu srst' na šiji i predné laby a pritiahla si ho k sebe napriek jeho zápachu. Démon sa hneď dal na útek.

Ďalšia plodná noc, pomyslela som si uštipačne a striasla zo seba kapucňu, cez ktorú som sotva videla. Musela som si chrániť identitu a na kostým s maskou som sa necítila. Nezáležalo na tom, ak som protivníka plánovala zabiť. Niekedy im však stačilo aj napomenutie. A niekedy mi ušli.

Pes na mňa smutne zízal a kňučal. Skontrolovala som mu známku – býval naproti parku, cez ktorý som chodievala domov. Preskúmala som hviezdnatú oblohu a obrátila sa na severovýchod, škrabkajúc zvieru za ušami.

„Prestaň,“ zasyčala som, keď sebou po pár metroch trhlo. Doširoka som zívla, až som si takmer vykĺbila sánku, a stisla psa pevnejšie. Bol to náročný deň a mne chýbala posteľ. Páčili sa mi nerušené noci, keď nadprirodzené potvory dodržiavali pravidlá. Ibaže nedostatok adrenalínu viedol k únave. A k nude. Rada som udierala veci medzi oči.

Teriér nastražil uši, zavrčal a vyštekol. Jeho tenký hlások sa niesol tichou nocou ako úder zvona. Zahrabal labami, zavrteľ sa a čoraz intenzívnejšie hafkal. Pustila som ho na zem. S brechotom odo mňa utiekol.

Než som sa rozhodla, či pôjdem za ním, do nosa mi udrel pach krvi. Začala som zuby, ale každá bunka môjho tela už spozornela. Bolo jej veľa a ja som sa dlho nenajedla. Sťažka som preglgla a opäť si nasadila kapucňu. Dýku som nechala odloženú. Existovali stovky dôvodov, prečo by človek krvácal. Uprostred noci. V opustenom parku.

Vykročila som za zdrojom podmanivého pachu, nasledujúc štekacie. Na jeho ozvenu sa nabaľovali ďalšie psie hlasy, akoby teriér rozniesol správu o krvácajúcom človeku po celej štvrti. Keď som zbadala guču chlupov, našla som i telo – alebo to, čo z neho zostalo. Zápach krvi sa miešal s pachom smrti a ten ma oberal o chuť do jedla. Zovrelo mi žalúdok a musela som si stlačiť nos. Aj keby som nemala kontrolu nad vlastnými pudmi, toto by vo mne nevyvolalo túžbu. Pohľad na roztrhaný ľudský hrudník, z ktorého unikali vnútornosti, rozhryzenú mužskú tvár, ktorej jedno oko, otvorené dokorán, zívalo na oblohu, odtrhnuté končatiny a obnažený krk na mňa pôsobili ako ľadová sprcha. Po tomto sa dobrých pár dní nenajem ničoho, nie iba krvi.

Psík chodil okolo mŕtvolky a strkal do nej vlhkým ňufákom. Skučal a štekal. Ťahal si do kaluže krvi a zložil si hlavu na labky. Zrejme našiel svojho pána.

Strhla som sa, keď ku mne zo západu doľahol dievčenský výkrik.

Vybehla som mu v ústrety. Kľučkovala som medzi stromami, preskakovala vysušené vytrčajúce korene. Preliezla som cez plot pri parku a chodidlami sa zaborila do trávy. Výkriky sa zmenili na stonanie a miešali sa s nemŕtvym chrčaním. Ledva som ten zvuk zachytila, doniesol sa ku mne aj povedomý mŕtvolný puch, ktorý ma primäl priložiť si rukáv k nosu.

Ghúl. Doposiaľ som stretla iba dvoch, ale ich zápach sa nedal s ničím pomýliť. Len zombia by azda páchla viac, no na tú som ešte nenarazila.

Pod blikajúcou lampou stála lavička, ktorá lemovala chodník. Naproti nej fontána bez vody. Široko-d'aleko nič viac než park s rozkvitnutými stromami.

Tam! Za kamennou stavbou sa mrvili žlté tenisky.

Prebehla som skrz fontánu a vyskočila na jej okraj, týčiac sa nad šedivým monštrum. Jeho pokožka bola vyschnutá, niekde prilepená na scvrknutom mäse a kostiach, inde ovisnutá. Pazúry rylo do zeme vedľa hlavy brunetky. Do hrude mu tlačila kožený batoh, kým na ňu z démonovej huby kvapkali červené sliny. Kopala nohami a metala sebou. Nemala šancu odstrčiť ho.

Tomuto nebude stačiť napomenutie.

„Hej!“ zvolala som – na údernejšie hlášky mi nezostával čas.

Ghúl zodvihol hlavu a odhalil dva rady ostrých zubov, medzi ktorými mal kúsky mäsa. Čierne oči ma prebodávali a hadie nozdry namiesto nosa vetrili.

Nakopla som ho do boku. Prekoprcol sa a vytrhol zo zeme kus trávy i hliny. Rýchlo vyskočil na štyri. Bosými nohami sa zaprel, telo odeté do ovísajúcich handier sa nahrbilo, zaklonil hlavu a zavrieskal.

Vrhol sa dopredu. Dievča zvýsklo a schúlilo sa, lenže útočník si ho už nevšímal. Vyhupol sa na fontánu a hodil sa po mne s napriahnutými labami. Elegantne som sa mu vyhla a on dopadol na špinavé dno. Bol ohybný, preto sa chytro postavil. Ohnal sa pazúrmí sprava. Uskočila som. Zahnal sa ľavačkou. Znovu som cúvla a padla zadkom na kraj fontány. Ghúl dostal kopanec do hrude, následne pravačkou do lebky. Urobila som výkop s otočkou a zasiahla plešatú hlavu zboku. Zasa skončil na zemi.

Vytiahla som si spoza opasku dýku.

Toto bude rýchle.

Ghúl po mne sekol nohou. Stehnom mi preletela páľčivá bolesť, ktorá mi podlomila koleno. Z troch hlbokých škrabancov sa vyvalila krv.

Osud ma trestá za nafúkanosť.

Démon využil moju nesústredenosť a prišpendlil ma ku kamennej zemi. Avšak to mu už z hrude trčala špička dýky.

Naprázдно mi cvakal zubami blízko tváre. Ešte väčšmi som zatlačila na zbraň a on zaškriekal, až ma oprskal slinami. Čepeľ sa doňho ponorila po rukoväť. Keď viac nemalo čo vojsť dnu, napla som svaly a nadvihla ho. Bleskovo som vytiahla dýku a znovu bodla. Zahrabal nohami, rovnako ako predtým teriér, a stisk povolil. Bodla som ho aj tretíkrát. Ruku som mala pokrytú sčernetou hrudkovitou tekutinou. Vtedy telo konečne ovislo.

So zastonaním som ho zo seba zhodila a vstala. Srdce mi búšilo v ušiach a v rane mi tiež tepalo. Ucítla som stenu fontány a sadla si. Čistú ruku som si pritlačila na zranené stehno a zhlboka sa nadýchla. Chyba. Mŕtvolný puch ma rozkašľal. S nosom v rukáve som sledovala telo, kým sa nerozpadlo na prach.

Keď boli stopy preč, naklonila som sa cez okraj k brunetke. Krčila sa s kolenami pri hrudi a tvárou v dlaniach. Vzlykala nahlas a trhane.

Kapučňa mi počas boja spadla z hlavy, tak som si ju opäť pretiahla cez seba a dotkla sa prstami štíhleho ramena. Len čo ucítla môj dotyk, zalapala po dychu a vyskočila. Tvár jej okrem slín špinil roztečený mejkap. Na čele sa jej rysoval škaredý škrabanec, z ktorého jej do pravého oka tiekla krv. Bola bledá, spotená, roztrhala si čierne silonky a kabát jej padal z pliec. Suché pery sa jej zachveli. Pozrela sa na mňa, obrátila oči k nebesám a padla.

To mám za to, že neviem oceniť krásu pokojnej noci.

Prevrátila som dievčinu na chrbát, strčila ukazovák do rany na nohe a krvou jej potrela dieru na čele. Keby sa napila mojej krvi, vyliečilo by ju to. No jediná kvapka z nej taktiež mohla urobiť monštrum, ak by som

neodhadla vážnosť jej stavu. Takto som ju zbavila aspoň povrchovej rany, ak už nie bolesti.

Roztrhané tkanivo sa zacelilo, no nepreberala sa. Prehrabala som sa jej teda v batohu. Mejkap, kľúče, iPad, diár s čudnými poznámkami: *urob výzvu, napíš scenár na recenziiu, videonávod na jarnú vizáž*, vreckovky a dezinfekčné mydlo – tie som použila na očistenie rúk. V malom zazipsovanom vrecku som objavila peňaženku. *Evangelina Clerensová*.

Skontrolovala som svoj vzhľad v jej príručnom zrkadle. Moje čierne vlasy pripomínali hniezdo. Symetrickú oválnu tvár mi zdobili krvavé bodky, ktoré som so znechutením zotrela. Bez mejkapu vyzerala moja pleť nezdravo bledo a pery som mala len o jeden či dva odtiene ružovej tmavšie. Moje elektricky modré dúhovky vďaka tomu pôsobili prenikavejšie. Možno preto mi niektorí nedokázali pridlho opätovať pohľad.

„Čo to robíš?“

Pohliadla som do Evinej mdlej tváre. V orieškových očiach neukryla strach a hromadili sa jej v nich nové slzy. Odložila som batoh s jej vecami na stranu a vystrela k nej ruku. Odsunula sa, tentoraz so stonom, keď ju pri prudkom pohybe zasiahla bolesť hlavy.

„Neublížim ti.“ Určite to neznelo presvedčivo od niekoho, komu tvár halila kapučňa a tiene. „Spadla si. Chcela som ti pomôcť.“

„Nespadla som. Napadli ma,“ dostala zo seba chrapľavo. Vzápätí jej srdce nabralo na obrátkach a vyskočila na nohy. „K-kde je?! T-tá vec!“ Prehltla a navlhčila si pery. Točila sa dookola. „Kam to zmizlo?!“

Tiež som vstala. „Ja som nič nevidela.“

Zamračila sa na mňa. Prezrela si ma od hlavy k pätám, lenže mala som na sebe čierne džínsy a čiernu bundu, na ktorých nebolo vidieť krv, a zranenie som si strategicky kryla rukami. „Bolo to... Ja ani neviem, čo to bolo. Z-zviera. Nejaká obluda.“ Prehrabla si strapaté vlasy. „Bolo to strašné.“

„Podľa mňa si spadla a udrela sa. Mala by si ísť domov.“

„Ja som nes –“ Prekryla si tvár dlaňami a zaskučala. Tie spomienky boli príliš živé, aby na ne zabudla. No nemala dôkaz. Skôr či neskôr samu seba presvedčí, že sa jej to zdalo. Bolo to ľahšie, ako žiť s myšlienkou, že strašidlá pod vašou posteľou sú skutočné. „A-asi máš pravdu.“ Utrela si vlhké líca do rukávov svetra, ktoré jej vytrčali spod kabáta. „Vďaka, že si ma tu nenechala.“

„Nemáš za čo.“ Otočila som sa na odchod.

„Počkaj!“ zvolala za mnou po troch krokoch. „Ja ťa poznám! Ty si... Carry, však? Chodíme spolu do školy.“

Zaťala som zuby. Toto sa mi stalo prvýkrát. Démoni nepoznali moju tvár ani meno – až na pár výnimiek. No bolo zložité nemať tvár ani meno, keď ste sa pohybovali medzi ľuďmi. Ľudia kládli priveľa otázok.

„Nespomínaš si na mňa? Som Eva. Máme spolu biológiu.“

Pamätala som si ju, pravdaže. Iba som s ňou nechcela hovoriť.

„C-carry?“ oslovila ma, pretože som mlčky kráčala preč.

Nemohla som tam zostať. Potrebovala byť sama, ak sa cez to mala preniesť. Nadprirodzený svet bol pre ľudí príliš desivý. Vždy ho radšej pokladali za zlý sen. I ja som ho tak z času na čas vnímala. Veci, ktoré sa mi prihodili za uplynulý rok a pol, boli ako produkt bujnej fantázie. Démoni, upíri, ghúlovia, zápasy, smrť... Prizeranie sa tomu, ako má každý naokolo normálny život, iba ja som uväznená v medzipriestore, odkiaľ sa nedá zapadnúť na žiadnu stranu. Áno, zvolila som si tento život sama, ale aj tak...

Pätnásť rokov som žila ako človek. Vedela som o temnote ukrývajúcej sa vo mne. Narodila som sa s ňou. Naučila som sa ju kontrolovať. No nepoznala som širší kontext. Nezaujímal som sa oň. Sotva som naozaj uvidela, čo sa ukrývalo v tmavých zákutiach sveta, nevedela som sa tomu otočiť chrbtom. Nebolo by fér predstierať nevedomosť. Niektorí boli ako ja – osud im nadelil nesprávne karty, ibaže to z nich nerobilo monštra.

Vyvažovali ich však tí, ktorí nehrali podľa pravidiel. Ktorí trhali nevinných na kusy. Veci horšie než ten ghúl.

Vrátila som sa po kňučiacého teriéra a odniesla ho domov.

DUCH VIANOC
Michaela Vysloužilová

Text © 2020 Michaela Vysloužilová
Obálka © 2020 Michaela Vysloužilová
Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tohto dokumentu nesmie byť kopírovaná, upravovaná, reprodukováná alebo rozširovaná
v akejkoľvek podobe akýmikoľvek prostriedkami bez písomného súhlasu autora.